

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) 2018/1570**z dnia 18 października 2018 r.****kończące postępowanie w sprawie przywozu biodiesla pochodzącego z Argentyny i Indonezji i uchylające rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 1194/2013**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej ⁽¹⁾ („rozporządzenie podstawowe”), w szczególności jego art. 14 ust. 1,uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/476 z dnia 11 marca 2015 r. w sprawie środków, które Unia może podjąć po przyjęciu przez organ ds. rozstrzygania sporów WTO sprawozdania dotyczącego zagadnień antydumpingowych i antysubsydyjnych ⁽²⁾ („rozporządzenie upoważniające WTO”), w szczególności jego art. 1 i 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

1. PROCEDURA

- (1) W dniu 28 maja 2013 r. rozporządzeniem (UE) nr 490/2013 Komisja nałożyła tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz biodiesla pochodzącego z Argentyny i Indonezji („rozporządzenie w sprawie ceł tymczasowych”) ⁽³⁾.
- (2) W dniu 19 listopada 2013 r. rozporządzeniem wykonawczym (UE) nr 1194/2013 Rada nałożyła ostateczne cło antydumpingowe na przywóz biodiesla pochodzącego z Argentyny i Indonezji („rozporządzenie w sprawie ceł ostatecznych”) ⁽⁴⁾.
- (3) W dniu 15 września 2016 r. Sąd Unii Europejskiej („Sąd”) wydał wyroki w sprawach T-80/14, T-111/14 do T-121/14 ⁽⁵⁾ i T-139/14 ⁽⁶⁾ („wyroki”), w których stwierdzono nieważność art. 1 i 2 rozporządzenia w sprawie ceł ostatecznych w zakresie, w jakim przepisy te dotyczą skarżących w tych sprawach („producenci eksportujący, których dotyczy postępowanie”) ⁽⁷⁾.
- (4) Rada Unii Europejskiej początkowo wniosła odwołania od tych wyroków. W związku z podjęciem przez Radę decyzji o wycofaniu odwołań sprawy zostały jednak usunięte z rejestru Trybunału Sprawiedliwości w dniach 2 i 5 marca 2018 r. ⁽⁸⁾. W rezultacie wyroki stały się ostateczne i wiążące od dnia ich ogłoszenia.
- (5) Sąd uznał, że instytucje nie wykazały w sposób wystarczający z prawnego punktu widzenia istnienia znacznego zakłócenia cen głównych surowców wykorzystywanych do produkcji biodiesla w Argentynie i Indonezji wynikającego z systemu zróżnicowanego podatku wywozowego, w ramach którego stosowano różne stawki podatkowe w odniesieniu do surowców i biodiesla. Sąd orzekł, że instytucje nie powinny były uznać, że cena surowców nie została właściwie odzwierciedlona w dokumentacji księgowej argentyńskich i indonezyjskich producentów eksportujących, i nie powinny były pominąć zapisów w tej dokumentacji przy konstruowaniu wartości normalnej biodiesla produkowanego w Argentynie i Indonezji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 176 z 30.6.2016, s. 21.⁽²⁾ Dz.U. L 83 z 27.3.2015, s. 6.⁽³⁾ Dz.U. L 141 z 28.5.2013, s. 6.⁽⁴⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 1194/2013 z dnia 19 listopada 2013 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe i stanowiące o ostatecznym pobraniu tymczasowego cła nałożonego na przywóz biodiesla pochodzącego z Argentyny i Indonezji (Dz.U. L 315 z 26.11.2013, s. 2).⁽⁵⁾ Wyroki z dnia 15 września 2016 r., PT Musim Mas przeciwko Radzie, T-80/14; Unitec Bio SA przeciwko Radzie Unii Europejskiej, T-111/14; Molinos Río de la Plata SA i inni przeciwko Radzie Unii Europejskiej, T-112/14 do T-116/14 oraz T-119/14; Cargill SACI przeciwko Radzie Unii Europejskiej, T-117/14; LDC Argentina SA przeciwko Radzie Unii Europejskiej, T-118/14; PT Ciliandra Perkasa przeciwko Radzie Unii Europejskiej, T-120/14; PT Pelita Agung Agrindustri przeciwko Radzie Unii Europejskiej, T-121/14 (Dz.U. C 402 z 31.10.2016, s. 28).⁽⁶⁾ Wyrok w sprawie PT Wilmar Bioenergi Indonesia i PT Wilmar Nabati Indonesia przeciwko Radzie Unii Europejskiej, T-139/14 (Dz.U. C 392 z 24.10.2016, s. 26).⁽⁷⁾ Argentyńscy producenci eksportujący Unitec Bio SA, Molinos Rio de la Plata SA, Oleaginosa Moreno Hermanos SACIFI y A, Vicentin SAIC, Aceitera General Deheza SA, Bunge Argentina SA, Cargill SACI, Louis Dreyfus Commodities S.A. (LDC Argentina SA) i indonezyjscy producenci eksportujący PT Pelita Agung Agrindustri, PT Ciliandra Perkasa, PT Wilmar Bioenergi Indonesia, PT Wilmar Nabati Indonesia, PT Perindustrian dan Perdagangan Musim Semi Mas (PT Musim Mas).⁽⁸⁾ Postanowienia prezesa Trybunału z dnia 15 lutego 2018 r. w sprawach połączonych C-602/16 P i C-607/16 P do C-609/16 P oraz z dnia 16 lutego 2018 r. w sprawach C-603/16 P i C-606/16 P.

- (6) W dniu 26 października 2016 r. Organ Rozstrzygania Sporów WTO przyjął sprawozdanie zespołu orzekającego, zmienione sprawozdaniem Organu Apelacyjnego („sprawozdania dotyczące Argentyny”) ⁽¹⁾, dotyczące sporu Unia Europejska – Środki antydumpingowe nałożone na biodiesel z Argentyny (DS473).
- (7) W dniu 28 lutego 2018 r. przyjął on także sprawozdanie zespołu orzekającego w sporze Unia Europejska – Środki antydumpingowe dotyczące biodiesla z Indonezji (DS480) („sprawozdanie dotyczące Indonezji”) ⁽²⁾. Ani Indonezja, ani UE nie odwoływały się od tego sprawozdania.
- (8) W sprawozdaniach dotyczących Argentyny i Indonezji („sprawozdania”) stwierdzono między innymi, że UE działała w sposób niezgodny z:
- art. 2.2.1.1 Porozumienia antydumpingowego WTO, nie dokonując obliczenia kosztu produkcji produktu objętego dochodzeniem na podstawie dokumentacji przechowywanej przez producentów,
 - art. 2.2 Porozumienia antydumpingowego oraz art. VI ust. 1 lit. b) ppkt (ii) GATT 1994, nie stosując kosztu produkcji w Argentynie i Indonezji przy konstruowaniu wartości normalnej biodiesla,
 - art. 9.3 Porozumienia antydumpingowego oraz art. VI ust. 2 GATT 1994, nakładając cła antydumpingowe przekraczające margines dumpingu, które powinny zostać ustanowione odpowiednio na mocy art. 2 Porozumienia antydumpingowego oraz art. VI ust. 1 GATT 1994.
- (9) W sprawozdaniu dotyczącym Indonezji zespół orzekający stwierdził ponadto, że UE działała w sposób niezgodny z:
- art. 2.2.2 ppkt iii) i art. 2.2 Porozumienia antydumpingowego, nie określając zysku zwykle uzyskiwanego przez innych eksporterów lub producentów przy sprzedaży produktów z tej samej ogólnej kategorii na rynku wewnętrznym w kraju pochodzenia,
 - art. 2.3 Porozumienia antydumpingowego, nie konstruując ceny eksportowej jednego z indonezyjskich producentów eksportujących – P.T. Musim Mas – na podstawie ceny, po której przywożony biodiesel produkowany przez P.T. Musim Mas był po raz pierwszy odsprzedawany niezależnym nabywcom w UE,
 - art. 3.1 i 3.2 Porozumienia antydumpingowego, nie stwierdzając istnienia znaczącego podcięcia cenowego w odniesieniu do przywozu z Indonezji.
- (10) Zespół orzekający zalecił Organowi Rozstrzygania Sporów wezwanie UE, aby zapewniła zgodność swoich środków z Porozumieniem antydumpingowym oraz GATT 1994.
- (11) Po opublikowaniu sprawozdań dotyczących Argentyny Komisja rozpoczęła rewizję ⁽³⁾ zgodnie z art. 1 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/476 ⁽⁴⁾ („rewizja”). W chwili rozpoczęcia rewizji Komisja oświadczyła, że uważa, iż należy przeanalizować skutki ustaleń zawartych w sprawozdaniach dotyczących Argentyny również w odniesieniu do środków nałożonych na biodiesel z Indonezji, ponieważ wykładnie prawne zawarte w sprawozdaniach dotyczących Argentyny mogą mieć znaczenie również dla dochodzenia dotyczącego Indonezji.
- (12) Podczas rewizji Komisja otrzymała jednak szereg uwag od zainteresowanych stron, które to uwagi dotyczyły w szczególności możliwości zastosowania interpretacji uwzględnionej w sprawozdaniach dotyczących Argentyny w przypadku środków nałożonych na biodiesel z Indonezji. Komisja uznała, że analiza tych uwag w odniesieniu do Indonezji wymaga więcej czasu i postanowiła nie uwzględniać w rozporządzeniu zmieniającym badania dotyczącego Indonezji i nie zamykać rewizji w zakresie, w jakim dotyczy ona Indonezji.
- (13) W dniu 18 września 2017 r. Komisja przyjęła rozporządzenie wykonawcze (UE) 2017/1578 zmieniające rozporządzenie w sprawie ceł ostatecznych („rozporządzenie zmieniające”) w odniesieniu do argentyńskich producentów eksportujących ⁽⁵⁾.

⁽¹⁾ WTO, Sprawozdanie Organu Apelacyjnego, AB-2016-4, WT/DS473/AB/R, 6 października 2016 r., i WTO, Sprawozdanie zespołu orzekającego, WT/DS473/R, 29 marca 2016 r.

⁽²⁾ WTO, Sprawozdanie zespołu orzekającego, WT/DS480/R, 25 stycznia 2018 r.

⁽³⁾ Zawiadomienie o wszczęciu przeglądu w sprawie środków antydumpingowych obowiązujących w odniesieniu do przywozu biodiesla pochodzącego z Argentyny i Indonezji, w następstwie zaleceń i ustaleń przyjętych przez Organ Rozstrzygania Sporów Światowej Organizacji Handlu w sporze UE – Środki antydumpingowe nałożone na biodiesel (DS473) (Dz.U. C 476 z 20.12.2016, s. 3).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/476 z dnia 11 marca 2015 r. w sprawie środków, które Unia może podjąć po przyjęciu przez organ ds. rozstrzygania sporów WTO sprawozdania dotyczącego zagadnień antydumpingowych i antysubsydyjnych (Dz.U. L 83 z 27.3.2015, s. 6).

⁽⁵⁾ Rozporządzenie wykonawcze (UE) 2017/1578 z dnia 18 września 2017 r. zmieniające rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 1194/2013 nakładające ostateczne cło antydumpingowe i stanowiące o ostatecznym pobraniu tymczasowego cła nałożonego na przywóz biodiesla pochodzącego z Argentyny i Indonezji (Dz.U. L 239 z 19.9.2017, s. 9).

- (14) Stwierdzenie przez Sąd nieważności części normatywnej rozporządzenia w sprawie ceł ostatecznych w odniesieniu do producentów eksportujących, których dotyczy postępowanie, ma również wpływ na ważność rozporządzenia zmieniającego. W związku z tym, że rozporządzeniem zmieniającym wprowadzono zmiany do rozporządzenia, które w międzyczasie zostało unieważnione, rozporządzenie zmieniające również straciło ważność i nie ma zastosowania w odniesieniu do producentów eksportujących, których dotyczy postępowanie.
- (15) W dniu 28 maja 2018 r. opublikowano zawiadomienie ⁽¹⁾ o wznowieniu dochodzenia pierwotnego dotyczącego przywozu biodiesla pochodzącego z Argentyny i Indonezji, które doprowadziło do przyjęcia rozporządzenia w sprawie ceł ostatecznych („zawiadomienie”). Jednocześnie zamknięto przegląd dotyczący Indonezji.
- (16) Zgodnie z orzecznictwem Sądu procedura zastąpienia unieważnionego aktu może zostać podjęta w punkcie, w którym wystąpiła niezgodność z prawem. Instytucje Unii, stosując się w ten sposób do przedmiotowych wyroków, mają możliwość skorygowania tych aspektów rozporządzenia w sprawie ceł ostatecznych, które to aspekty doprowadziły do jego unieważnienia w odniesieniu do producentów eksportujących, których dotyczy postępowanie ⁽²⁾.
- (17) Komisja powinna uwzględnić nie tylko sentencje tych wyroków, ale również uzasadnienia prowadzące do ich wydania, które stanowiły nieodzowny element wyroków w tym znaczeniu, że były niezbędne do określenia dokładnego znaczenia tego, co zostało orzeczone w sentencji. Pozostałe ustalenia zawarte w rozporządzeniu w sprawie ceł ostatecznych, które nie zostały zaskarżone w terminie przewidzianym na odwołanie lub które zostały zakwestionowane, ale zaskarżenie zostało odrzucone w wyrokach Sądu, a więc nie doprowadziło do unieważnienia rozporządzenia w sprawie ceł ostatecznych, są wciąż zasadne ⁽³⁾.
- (18) W celu wypełnienia swoich zobowiązań Komisja postanowiła wznowić niniejsze postępowanie antydumpingowe na tym etapie, na którym wystąpiła niezgodność z prawem, i tym samym ponownie zbadać metody zastosowane do skonstruowania wartości normalnej.
- (19) W zawiadomieniu zawarto uzasadnienie wyroków Sądu dotyczących producentów eksportujących, których dotyczy postępowanie, oraz możliwości rozszerzenia ustaleń na wszystkich producentów eksportujących z Argentyny i Indonezji. Wzięto ponadto pod uwagę ustalenia zespołów orzekających WTO i Organu Apelacyjnego, zarówno w odniesieniu do Argentyny, jak i Indonezji, w celu dostosowania środków uznanych przez WTO za nie w pełni zgodne z porozumieniami WTO zgodnie z art. 19 ust. 1 uzgodnienia w sprawie rozstrzygnięcia sporów.
- (20) W zawiadomieniu Komisja zwróciła się do producentów eksportujących, których dotyczy postępowanie, i do przemysłu unijnego o przedstawienie opinii na piśmie oraz o złożenie wniosku o przeprowadzenia spotkania wyjaśniającego w terminie określonym w zawiadomieniu.
- (21) Wszystkie strony, które wystąpiły z wnioskiem we wskazanym terminie oraz wykazały szczególne powody, dla których powinny zostać wysłuchane, uzyskały taką możliwość.
- (22) Oświadczenia otrzymano od Europejskiej Rady Biodiesla (EBB), od pięciu producentów eksportujących z Indonezji i od władz Indonezji.

2. WYKONYWANIE WYROKÓW SĄDU I USTALEŃ WTO

- (23) Komisja ma możliwość skorygowania tych aspektów rozporządzenia w sprawie ceł ostatecznych, które doprowadziły do jego unieważnienia, pozostawiając niezmiennymi te części oceny, na które wyroki nie mają wpływu ⁽⁴⁾.
- (24) Jak wskazano w zawiadomieniu, Komisja dokonała również ponownej oceny ostatecznych ustaleń pierwotnego dochodzenia, uwzględniając ustalenia zespołu orzekającego WTO i Organu Apelacyjnego WTO, zarówno w odniesieniu do Argentyny, jak i Indonezji. Komisja podjęła decyzję o rozszerzeniu ustaleń na wszystkich producentów eksportujących z Argentyny i Indonezji. Ponowna ocena opierała się na informacjach zebranych podczas pierwotnego dochodzenia i przeglądu oraz na informacjach otrzymanych przez zainteresowane strony po publikacji zawiadomienia.
- (25) Jeden z indonezyjskich producentów eksportujących – Wilmar – twierdził, przed ujawnieniem i po nim, że podstawa prawna do wznowienia dochodzenia w odniesieniu do przedsiębiorstwa Wilmar nie istnieje, ponieważ

⁽¹⁾ Zawiadomienie dotyczące wyroków Sądu z dnia 15 września 2016 r. w sprawach T-80/14, T-111/14 do T-121/14 i T-139/14 w odniesieniu do rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1194/2013 nakładającego ostateczne cło antydumpingowe i stanowiącego o ostatecznym pobraniu tymczasowego cła nałożonego na przywóz biodiesla pochodzącego z Argentyny i Indonezji, i w następstwie zaleceń i ustaleń przyjętych przez Organ Rozstrzygnięcia Sporów Światowej Organizacji Handlu w sporach DS473 i DS480 (UE – Środki antydumpingowe nałożone na biodiesel) (Dz.U. C 181 z 28.5.2018, s. 5).

⁽²⁾ Sprawa C-458/98 P, *Industrie des poudres sphériques (IPS) przeciwko Radzie*, Rec. 2000, I-08147.

⁽³⁾ Wyrok w sprawie *Deichmann SE*, C-256/16, ECLI:EU:C:2018:187, pkt 87.

⁽⁴⁾ Sprawa C-458/98 P, *Industrie des poudres sphériques (IPS) przeciwko Radzie*, Rec. 2000, I-08147.

Sąd stwierdził nieważność całości rozporządzenia w sprawie cel ostatecznych w odniesieniu do tego przedsięwzięcia. Art. 266 TFUE stanowi jednak, że instytucja, której akt został uznany za nieważny, musi podjąć środki niezbędne do wykonania wyroku Trybunału. UE ma ponadto obowiązek dostosowania środków antydumpingowych nałożonych na przywóz biodiesla z Indonezji do zaleceń i ustaleń zawartych w sprawozdaniach WTO. W celu zbadania, jakie środki należy podjąć w celu zastosowania się do orzeczeń Sądu i WTO, konieczne było wznowienie dochodzenia w punkcie stwierdzenia niezgodności z prawem w odniesieniu do obu państw oraz wszystkich producentów eksportujących, których dotyczy postępowanie. To, czy dany środek został unieważniony w całości, czy w części, nie ma znaczenia dla ustalenia, czy Komisja musi w rezultacie ponownie zbadać wszystkie aspekty dochodzenia, które poprzedzało uchylenie środka. W związku z powyższym Komisja odrzuciła ten argument.

- (26) Pierwotne dochodzenie dotyczące dumpingu i szkody obejmowało okres od dnia 1 lipca 2011 r. do dnia 30 czerwca 2012 r. („okres objęty dochodzeniem”). W odniesieniu do parametrów istotnych w kontekście oceny szkody analizowane były dane obejmujące okres od dnia 1 stycznia 2009 r. do końca okresu objętego dochodzeniem („okres badany”).

3. PRODUKT OBJĘTY POSTĘPOWANIEM

- (27) Produktem objętym postępowaniem są monoalkilowe estry kwasów tłuszczowych lub parafinowe oleje napędowe będące produktem syntezy lub hydrowy rafinacji, o pochodzeniu niekopalnym, w formie czystej lub zawarte w mieszance, pochodzące z Argentyny lub Indonezji, objęte obecnie kodami CN ex 1516 20 98, ex 1518 00 91, ex 1518 00 95, ex 1518 00 99, ex 2710 19 43, ex 2710 19 46, ex 2710 19 47, 2710 20 11, 2710 20 15, 2710 20 17, ex 3824 99 92, 3826 00 10 i ex 3826 00 90 („produkt objęty postępowaniem”, powszechnie zwany „biodieslem”).
- (28) Ani wyroki Sądu, ani sprawozdania nie mają wpływu na ustalenia zawarte w motywach 16–27 rozporządzenia w sprawie cel ostatecznych dotyczące produktu objętego postępowaniem i produktu podobnego.

4. OKREŚLENIE WARTOŚCI NORMALNEJ ORAZ OBLICZENIE MARGINESÓW DUMPINGU

- (29) Komisja dokonała ponownej oceny ustaleń pierwotnego dochodzenia w odniesieniu do kwestii korekty kosztów, pułapu zysku i podwójnego liczenia.

4.1. Korekta kosztów

- (30) Wyroki Sądu i ustalenia WTO, o których mowa w motywie 8, odnoszą się do korekty kosztów wykonanej przez instytucje UE w rozporządzeniu w sprawie cel ostatecznych.
- (31) Jak wspomniano w motywie 28 rozporządzenia w sprawie cel ostatecznych, Komisja ustaliła, że wartość normalną należało skonstruować, ponieważ sprzedaży krajowej nie uznano za odbywającą się w zwykłym obrocie handlowym. Ustalenie to nie zostało zakwestionowane, a zatem pozostaje ważne. Żadna z zainteresowanych stron nie zakwestionowała ponadto tego ustalenia w ramach przeglądu.
- (32) W motywach 29–34 rozporządzenia w sprawie cel ostatecznych Komisja ustaliła, że różnice w podatkach wywozowych nałożonych przez Indonezję na główne surowce (olej palmowy surowy w Indonezji oraz olej sojowy i nasiona soi w Argentynie) oraz tych nałożonych na produkt końcowy (biodiesel) spowodowały obniżenie cen krajowych w Indonezji i Argentynie, w związku z czym należy to uwzględnić przy określaniu wartości normalnej.
- (33) W rezultacie przy konstruowaniu wartości normalnej Komisja zastąpiła koszty głównych surowców wykazane w dokumentacji księgowej producentów eksportujących cenami referencyjnymi opublikowanymi przez właściwe organy państw, których dotyczy postępowanie.
- (34) Komisja oparła ponadto swoje wnioski ustalone w ramach pierwotnego dochodzenia na interpretacji, zgodnie z którą art. 2.2.1.1 Porozumienia antydumpingowego pozwala organowi prowadzącemu dochodzenie na odmówienie wykorzystania dokumentacji księgowej producentów eksportujących, jeśli organ ten uzna, że rzeczona dokumentacja jest albo (i) niezgodna z ogólnie przyjętymi zasadami rachunkowości, albo (ii) nie odzwierciedla właściwie kosztów związanych z produkcją i sprzedażą produktu objętego postępowaniem (motyw 42 i 72 rozporządzenia w sprawie cel ostatecznych).
- (35) W sprawozdaniach dotyczących Argentyny i Indonezji zespół orzekający i Organ Apelacyjny są zdania, że Komisja nie przedstawiła wystarczającej podstawy prawnej zgodnie z art. 2.2.1.1, aby stwierdzić, że dokumentacja producentów z Indonezji i Argentyny nie odzwierciedlała właściwie kosztów związanych z produkcją i sprzedażą biodiesla, i by nie uwzględnić odpowiednich kosztów w tej dokumentacji przy określaniu wartości normalnej biodiesla.

- (36) Po opublikowaniu sprawozdań dotyczących Argentyny Komisja ponownie obliczyła wartość normalną dla producentów eksportujących z Argentyny, stosując metody objaśnione w odniesieniu do Argentyny w motywach od 40–49 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych ⁽¹⁾. Jak wyjaśniono powyżej w motywach 11 i 12, Komisja początkowo ponownie obliczyła również wartość normalną dla producentów eksportujących z Indonezji, stosując metody objaśnione w odniesieniu do Indonezji w motywach od 60–65 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych ⁽¹⁾. Teraz Komisja ponownie zastosowała te metody w odniesieniu do obu krajów.
- (37) W oświadczeniach złożonych po wznowieniu niniejszej sprawy EBB stwierdziła, że sprawozdania nie uniemożliwiają zastosowania korekty kosztów do kosztów surowców przy konstruowaniu wartości normalnej, o ile jest to odpowiednio wyjaśnione. To samo twierdzenie zostało przedstawione w ramach przeglądu po opublikowaniu sprawozdań dotyczących Argentyny; Komisja odrzuciła je, ponieważ uznanie go nie byłoby zgodne z ustaleniami zawartymi w sprawozdaniach, jak wyjaśniono w motywach 43–53 rozporządzenia zmieniającego. Jako że wyjaśnienie pozostaje ważne po sprawozdaniu dotyczącym Indonezji, Komisja po raz kolejny odrzuciła ten argument.
- (38) Z przyczyn wyjaśnionych w motywach 44 i 64 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych sprzedaży krajowej w żadnym z dwóch przedmiotowych państw nie uznano za odbywającą się w zwykłym obrocie handlowym, a normalną wartość produktu podobnego musiano skonstruować zgodnie z art. 2 ust. 3 i 6 rozporządzenia podstawowego, dodając do skorygowanych kosztów produkcji przedsiębiorstwa w okresie objętym dochodzeniem poniesione koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne i rozsądną marżę zysku.
- (39) Jak wyjaśniono w motywach 46 i 65 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, Komisja uznała, że kwoty zysku nie można opierać na faktycznych danych przedsiębiorstw objętych próbą w Indonezji. Kwotę zysku zastosowaną do skonstruowania wartości normalnej określono zatem zgodnie z art. 2 ust. 6 lit. c) rozporządzenia podstawowego na podstawie uzasadnionego poziomu zysku, jaki mógłby osiągnąć młody i innowacyjny kapitałochłonny przemysł tego rodzaju w normalnych warunkach konkurencji na wolnym i otwartym rynku, czyli 15 % obrotu.
- (40) W sprawach WTO dotyczących Argentyny i Indonezji zysk w wysokości 15 % został zakwestionowany przez oba państwa, które stwierdziły, że kwota zysku nie była oparta na „wiarygodnej metodzie” zgodnie z wymogami art. 2.2.2 ppkt iii) Porozumienia antydumpingowego. Organy orzekające WTO stwierdziły w obu przypadkach, że UE nie działała w sposób niezgodny z Porozumieniem antydumpingowym w tym zakresie. W związku z tym kwota zysku wykorzystana do skonstruowania wartości normalnej pozostaje na poziomie 15 %.
- (41) Jeden z producentów eksportujących z Indonezji – PT Cermerlang Energi Perkasa – podniósł w swoim oświadczeniu, że Komisja powinna oprzeć swoje obliczenia na danych producentów objętych próbą, a w każdym razie nie powinna automatycznie stosować art. 2 ust. 6 lit. c) rozporządzenia podstawowego. Po ujawnieniu ustaleń podtrzymał swoje stanowisko. Jak jednak wyjaśniono w motywie 40, organy orzekające WTO stwierdziły, że odwołanie się przez Komisję do tego artykułu i jego zastosowanie nie były sprzeczne z zasadami WTO. W związku z powyższym Komisja odrzuciła ten argument.

4.2. Pułap zysku

- (42) Chociaż zespół orzekający WTO podtrzymał kwotę zysku określoną przez UE zgodnie z art. 2.2.2 ppkt iii) Porozumienia antydumpingowego, w sprawozdaniu dotyczącym Indonezji stwierdził, że w sytuacji, w której organ ustala zysk na podstawie innej uzasadnionej metody zgodnie z art. 2 ust. 6 lit. c) rozporządzenia podstawowego, zgodnie z Porozumieniem antydumpingowym organ ten powinien zapewnić, aby zysk ten nie przekraczał zysku zwykle uzyskiwanego przez innych eksporterów tej samej ogólnej kategorii produktów w danym państwie. Zdaniem zespołu orzekającego UE nie udało się ustalić takiego pułapu zysku.
- (43) W celu określenia pułapu zysku zgodnie z art. 2.2.2 ppkt iii) Porozumienia antydumpingowego konieczne jest określenie przedsiębiorstw wytwarzających produkty, które można zakwalifikować jako należące do „tej samej ogólnej kategorii” jako biodiesla.
- (44) W sprawozdaniu dotyczącym Indonezji w pkt 7.62 zespół orzekający stwierdził, że „art. 2.2.2 ppkt iii) Porozumienia antydumpingowego nie obejmuje szczególnego wymogu, by organ prowadzący dochodzenie w określony sposób ustalał, jakie produkty należą do tej samej ogólnej kategorii produktów w celu określenia zysku zwykle uzyskiwanego”; zespół orzekający zgodził się z Unią Europejską, że „zakres produktów w tej samej ogólnej kategorii niekoniecznie musi być rozumiany szeroko”. W pkt 7.63 zespół orzekający dodał, że „jego zdaniem rozsądny i obiektywny organ może uznać, że ta sama ogólna kategoria produktów jest kategorią węższą”.

⁽¹⁾ Dz.U. L 141 z 28.5.2013, s. 6.

- (45) Na podstawie ustaleń zawartych w sprawozdaniu dotyczącym Indonezji Komisja ponownie przeanalizowała dostępne jej dane, które można wykorzystać do określenia pułapu zysku, zarówno w odniesieniu do Argentyny, jak i Indonezji. Komisja uznała, że dostępne są dwa zestawy danych, które wchodziłyby w zakres tej samej ogólnej kategorii produktów.
- (46) Pierwszy zestaw danych został dostarczony przez przedsiębiorstwa objęte próbą w ramach pierwotnego dochodzenia. Art. 2.2.2 Porozumienia antydumpingowego przewiduje, że kwota zysku dla „eksportera lub producenta objętego dochodzeniem” jest ograniczona zgodnie z art. 2.2.2 ppkt iii) przez kwotę zysku zwykle uzyskiwaną przez „innych eksporterów lub producentów przy sprzedaży produktów tej samej ogólnej kategorii”. Najwyższa interpretacja tej samej ogólnej kategorii produktów w ramach przedmiotowego artykułu byłaby ograniczona do tego samego produktu, tj. biodiesla. Dane potrzebne do obliczenia pułapu zysku w oparciu o zyski uzyskane przez producentów biodiesla w Indonezji i Argentynie są dla Komisji łatwo dostępne, ponieważ zostały jej dostarczone przez przedsiębiorstwa objęte próbą podczas pierwotnego dochodzenia.
- (47) Fakt, że zyski faktycznie uzyskane przez przedsiębiorstwa objęte próbą nie zostały wykorzystane do ustalenia marży zysku dla każdego z tych producentów zgodnie z art. 2 ust. 6 rozporządzenia podstawowego, nie uniemożliwia Komisji korzystania z tych danych w celu ustalenia pułapu zysku na podstawie art. 2 ust. 6 lit. c). Wynika to z brzmienia sprawozdania dotyczącego Indonezji, w którym w pkt 7.65 zespół orzekający nie zgadza się z argumentem, zgodnie z którym „zysk zwykle uzyskiwany” w art. 2.2.2 ppkt iii) Porozumienia antydumpingowego oznacza, że organ prowadzący dochodzenie może pominąć zysk uzyskany ze sprzedaży uznany za niezgodny z normalną praktyką handlową. Jeden z indonezyjskich producentów eksportujących – PT Cermerlang Energi Perkasa – również stwierdził w swoim oświadczeniu, że zgodnie ze sprawozdaniem dotyczącym Indonezji Komisja, obliczając pułap zysku, nie może zignorować zysku uzyskanego z krajowej sprzedaży biodiesla w Indonezji na tej podstawie, że nie został on uznany za uzyskany w zwykłym obrocie handlowym.
- (48) Zgodnie z tą wąską interpretacją kategorii produktów w zakresie biodiesla Komisja obliczyła pułap zysku dla poszczególnych producentów, stosując kwotę zysku uzyskanego przez pozostałych producentów objętych dochodzeniem. Na przykład, aby obliczyć kwotę zysku dla indonezyjskiego producenta Wilmar, wykorzystano średnią ważoną zysków osiągniętych przez innych zbadanych i zweryfikowanych indonezyjskich producentów P.T. Ciliandra, P.T. Musim Mas oraz P.T. Pelita. Z kolei w przypadku P.T. Ciliandra wykorzystano średnią ważoną zysków osiągniętych przez Wilmar, P.T. Musim Mas oraz P.T. Pelita. Tę samą metodę zastosowano do obliczenia pułapu zysku dla objętych dochodzeniem zweryfikowanych producentów argentyńskich.
- (49) Drugi zestaw danych obejmuje dane dotyczące producentów innych niż producenci objęci dochodzeniem; dane te zostały przekazane Komisji podczas pierwotnego dochodzenia. Jeden z indonezyjskich producentów objętych dochodzeniem przedstawił dane przedsiębiorstwa powiązanego dotyczące sprzedaży mieszanek biodiesla i mineralnego oleju napędowego, a także sprzedaży oleju napędowego i żeglugowego oleju napędowego („inne paliwa”). Stwierdzono, że marża zysku w przypadku tej sprzedaży wynosiła 10,2 %. Gdyby jako pułap zysku zastosowano tę marżę zysku, doprowadziłoby to prawdopodobnie do marginesu dumpingu równego zeru lub marginesu *de minimis* w przypadku wszystkich przedsiębiorstw w Indonezji. Jednak te niezwyfikowane dane dotyczyły tylko jednego producenta w Indonezji; inni indonezyjscy lub argentyńscy producenci nie udostępnili Komisji podobnych danych. Jako że dostępne dane nie mogą zostać zastosowane w sposób spójny do obu państw, Komisja uznała, że wykorzystanie danych tylko od jednego producenta w jednym państwie jest nieodpowiednie do ustalenia pułapu zysku. Ponadto po wznowieniu dochodzenia Komisja nie miała możliwości, by w terminie zweryfikować dokładność dostarczonych danych i leżących u ich podstaw obliczeń. Jako że poziom dumpingu – jak stwierdzono w motywie 62 – kształtuje się, ogólnie rzecz biorąc, na poziomie *de minimis*, oraz jako że stosownie do tej sytuacji zakończono dochodzenie dla wszystkich przedsiębiorstw, Komisja w każdym razie nie uznała za konieczne, by wykorzystać na potrzeby ustalenia pułapu zysku niezwyfikowane, zgłoszone dane dotyczące zysku, odnoszące się do sprzedaży mieszanek biodiesla z mineralnym olejem napędowym. Zamiast tego Komisja uznała, że bardziej odpowiednie będzie oparcie się na danych, które dostarczono i zweryfikowano w trakcie pierwotnego dochodzenia.
- (50) Dwóch producentów eksportujących z Indonezji – Wilmar i PT Pelita Agung Agrindustri – oraz władze Indonezji stwierdziły, że swoboda uznania Komisji w zakresie wyboru danych wykorzystanych do określenia pułapu zysku jest ograniczona z uwagi na ustalenia zespołu orzekającego zawarte w sprawozdaniu dotyczącym Indonezji. Po ujawnieniu ustaleń Wilmar podtrzymał to stanowisko. Według tych zainteresowanych stron Komisja powinna wykorzystać albo zyski ze sprzedaży mieszanek biodiesla z mineralnym olejem napędowym, albo zyski uzyskane ze sprzedaży oleju napędowego i żeglugowego oleju napędowego. Żadne z ustaleń sprawozdania dotyczącego Indonezji nie uniemożliwia jednak Komisji wykorzystania innych dostępnych danych. Zespół orzekający stwierdził w pkt 7.70, że władze UE mogły wziąć tę sprzedaż pod uwagę w celu określenia pułapu zysku, a w pkt 7.72, że władze UE powinny były wziąć pod uwagę również sprzedaż olejów napędowych i żeglugowego oleju napędowego przez [[***]] w celu określenia pułapu zysku. Użycie słów „mogły” i „powinny”

w sprawozdaniu dotyczącym Indonezji wskazuje, że zdaniem zespołu orzekającego Komisja musiała rozważyć, czy można by wykorzystać te dane do ustalenia pułapu zysków, zamiast pomijać te informacje na podstawie błędnej interpretacji wyrażenia „zysk zwykle uzyskiwany”. Analiza tej sprzedaży została obecnie uwzględniona w motywie 49 i wykorzystanie tej konkretnej sprzedaży nie zostało ani uznane za właściwe, ani za konieczne.

- (51) W swoich uwagach EBB przedstawiła alternatywny zestaw danych, który Komisja mogłaby wykorzystać do obliczenia pułapu zysku. Dane te dotyczyły trzech przedsiębiorstw, które nie produkowały lub nie sprzedawały produktu objętego postępowaniem w jednym z krajów objętych dochodzeniem w okresie objętym dochodzeniem. Z publicznie dostępnych informacji i informacji przekazanych przez dwóch producentów eksportujących z Indonezji wyraźnie wynika, że wszystkie trzy przedsiębiorstwa nie mają siedziby w Indonezji, ale w Malezji i w Singapurze. Dane przekazane przez EBB to dane zagregowane pochodzące ze sprawozdań rocznych lub zapowiedzi wyników odnośnych przedsiębiorstw, obejmujące marże zysku dla potencjalnie szerokiego zakresu produktów i przedsiębiorstw powiązanych.
- (52) Komisja nie zgadza się, że dane te stanowią odpowiednią podstawę do ustalenia pułapu zysku. Główne produkty tych przedsiębiorstw to olej palmowy i produkty takie jak kwasy tłuszczowe, gliceryna, nawozy, cukier i melasa, stearyna, masło kakaowe lub oleochemikalia. Niektóre przedsiębiorstwa świadczą również usługi niepowiązane, takie jak obsługa nieruchomości mieszkalnych, zarządzanie zasobami finansowymi lub obsługa techniczna linii kolejowych. Nie można uznać, że produkty tych przedsiębiorstw należą do tej samej ogólnej kategorii produktów, co produkt objęty postępowaniem, czyli biodiesel. Dotyczy to w szczególności oleju palmowego, jest to bowiem surowiec wykorzystywany jako główny składnik do produkcji biodiesla. Komisja uważa, że włączenie tego produktu do tej samej ogólnej kategorii co biodiesel pociągałoby za sobą zbyt szeroką interpretację tej kategorii. W związku z tym Komisja odrzuciła wykorzystanie proponowanych danych.
- (53) W niedawno zakończonym dochodzeniu antydumpingowym w sprawie przywozu biodiesla z Indonezji do Stanów Zjednoczonych władze Stanów Zjednoczonych obliczyły marżę zysku w wysokości 6,15 %⁽¹⁾. Komisja przeanalizowała, czy ta liczba może być wykorzystana jako pułap zysku. Biorąc jednak pod uwagę fakt, że pochodzi ona ze sprawozdań finansowych producenta działającego w Niemczech, Komisja nie mogła wykorzystać tych danych.
- (54) Podsumowując, metoda określona w motywach 46–48 jest zgodna z logiką art. 2.2.2 ppkt iii) Porozumienia antydumpingowego i wykorzystuje dane znane i dostępne w aktach sprawy Komisji bez konieczności dalszego dochodzenia. Uznaje się zatem, że metoda ta jest w przedmiotowej sprawie najbardziej odpowiednia.
- (55) Wykorzystanie tej metody przynosi następujące wyniki: w przypadku Argentyny wszyscy zaangażowani producenci mieli rzeczywistą marżę zysku przewyższającą 15 %, którą – jak wyjaśniono w motywach 39 i 40 – wykorzystano w dochodzeniu pierwotnym. Średnia ważona dowolnej kombinacji tych marż zysku również dawałaby zawsze pułap zysku przekraczający 15 %. Oznacza to, że marża zysku wynosząca 15 %, która została określona w pierwotnym dochodzeniu, jest niższa od indywidualnych pułapów zysku i w związku z tym jest marżą zysku, jaką należy zastosować do obliczenia marginesów dumpingu.
- (56) W przypadku Indonezji marże zysku rzeczywiście osiągnęte przez producentów objętych dochodzeniem były wyższe niż 15 % dla wszystkich przedsiębiorstw z wyjątkiem jednego. Jako że do obliczenia indywidualnych pułapów zysku stosuje się średnią ważoną, ta marża zysku poniżej 15 % prowadzi do pułapu zysku dla niektórych producentów na poziomie poniżej 15 % i w związku z tym wymaga korekty w dół części marż zysku wykorzystanych do obliczenia marginesów dumpingu. W przypadku jednego przedsiębiorstwa pułap zysku wynosił powyżej 15 %, co oznacza, że należy stosować marżę zysku w wysokości 15 %. W przypadku pozostałych trzech przedsiębiorstw pułap zysku wyniósł poniżej 15 %, co oznacza, że marża zysku stosowana do obliczenia wartości normalnej nie może być wyższa niż ten pułap. Zastosowanie powyższej metody prowadzi do następujących wyników:

Tabela 1

Przedsiębiorstwo	Marża zysku
P.T. Ciliandra Perkasa, Dżakarta	15 %
P.T. PT. Musim Mas, Medan	12,87 %
P.T. PT. Pelita Agung Agrindustri, Medan	14,42 %
PT Wilmar Bioenergi Indonezja, Medan P.T. PT Wilmar Nabati Indonezja, Medan	14,42 %

⁽¹⁾ Departament Handlu USA, dochodzenie A-560-830, uzasadnienie z dnia 20 lutego 2018 r. dotyczące korekty obliczeń kosztów produkcji i wartości konstruowanej do celów sformułowania ustaleń ostatecznych – Wilmar Trading Pte. Ltd. („Cost of Production and Constructed Value Calculation Adjustments for the Final Determination – Wilmar Trading Pte. Ltd.”).

4.3. Podwójne liczenie

- (57) Zespół orzekający w sprawozdaniu dotyczącym Indonezji stwierdził, że UE nie skonstruowała ceny eksportowej jednego z indonezyjskich producentów eksportujących – P.T. Musim Mas – na podstawie ceny, po której przywożony biodiesel produkowany przez P.T. Musim Mas był po raz pierwszy odsprzedawany niezależnym nabywcom w UE zgodnie z wymogami art. 2.3 Porozumienia antydumpingowego;
- (58) Pewien rodzaj biodiesla (biodiesel bazujący na destylacie kwasów tłuszczowych oleju palmowego) kwalifikuje się do „podwójnego liczenia” na potrzeby zgodności z obowiązującymi celami UE w zakresie mieszania biodiesla. W związku z tym przedsiębiorstwa zajmujące się mieszaniem w UE muszą wykorzystywać jedynie połowę tego rodzaju biodiesla w celu spełnienia obowiązujących celów UE w zakresie mieszania biodiesla. Jako że ten rodzaj biodiesla jest w związku z tym bardziej wartościowy dla klientów, producent tego biodiesla może podwyższyć cenę płaconą przez klienta. W tym konkretnym przypadku podwójne liczenie dotyczy wywozu P.T. Musim Mas na rzecz klientów we Włoszech. W pierwotnym dochodzeniu przy konstruowaniu ceny eksportowej biodiesla UE nie wzięła pod uwagę wyższej ceny płaconej przez klientów.
- (59) W świetle ustaleń WTO, zgodnie z którymi UE nieprawidłowo nie wzięła pod uwagę wyższej ceny płaconej przez klientów we Włoszech, Komisja dokonała ponownej oceny obliczeń i odpowiednio dostosowała cenę eksportową dla P.T. Musim Mas.

4.4. Ponownie obliczone marginesy dumpingu

- (60) Skorygowane stawki celne w odniesieniu do wszystkich eksporterów z Indonezji i Argentyny w świetle wyroków Sądu Unii Europejskiej oraz ustaleń i zaleceń przedstawionych w sprawozdaniach dotyczących Indonezji i Argentyny, wyrażone w cenach CIF na granicy Unii przed ocleniem, są następujące:

Tabela 2

Państwo	Przedsiębiorstwo	Margines dumpingu
Indonezja	P.T. Ciliandra Perkasa, Dżakarta	– 4,0 %
	P.T. PT. Musim Mas, Medan	– 4,7 %
	P.T. PT. Pelita Agung Agrindustri, Medan	4,4 %
	PT Wilmar Bioenergi Indonezja, Medan P.T. PT Wilmar Nabati Indonezja, Medan	6,2 %
Argentyna	Louis Dreyfus Commodities SA, Buenos Aires	4,5 %
	Molinos Agro SA, Buenos Aires Oleaginosa Moreno Hermanos SACIFI y A, Bahia Blanca Vicentin SAIC, Avellaneda	6,6 %
	Aceitera General Deheza SA, General Deheza Bunge Argentina SA, Buenos Aires	8,1 %

- (61) Ze względu na wysokie ujemne marginesy dumpingu w przypadku dwóch z czterech objętych próbą indonezyjskich przedsiębiorstw Komisja sprawdziła, czy średni ważony margines dumpingu dla całego kraju, z uwzględnieniem marginesów ujemnych, znajdował się powyżej poziomu *de minimis* zgodnie z art. 9 ust. 3 rozporządzenia podstawowego.
- (62) Poziom dumpingu w próbie indonezyjskiej, wyrażony jako odsetek wartości CIF wywozu przedsiębiorstw objętych próbą, wynosił 1,6 %, tj. mniej niż próg *de minimis* wynoszący 2 %.
- (63) Biorąc pod uwagę margines dumpingu *de minimis* dla całego kraju, dochodzenie w odniesieniu do przywozu biodiesla z Indonezji należy zakończyć bez wprowadzania środków.

5. ZWERYFIKOWANE USTALENIA DOTYCZĄCE SZKODY NA PODSTAWIE SPRAWOZDAŃ

- (64) W sprawozdaniach dotyczących Argentyny stwierdzono między innymi, że UE działała w sposób niezgodny z art. 3.1 i art. 3.4 Porozumienia antydumpingowego przy badaniu wpływu przywozu towarów po cenach dumpingowych na dany przemysł krajowy w zakresie mocy produkcyjnych i ich wykorzystania.
- (65) W rozporządzeniu zmieniającym, które zostało przyjęte po publikacji sprawozdań dotyczących Argentyny, kwestia ta została omówiona w motywach 87–123 (¹). Ani wyroki Sądu, ani sprawozdanie dotyczące Indonezji nie zawierają ustaleń, które wymagałyby dokonania ponownej oceny tej analizy; analiza pozostaje w związku z tym bez zmian.

(¹) Rozporządzenie wykonawcze (UE) 2017/1578 z dnia 18 września 2017 r. zmieniające rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 1194/2013 nakładające ostateczne cło antydumpingowe i stanowiące o ostatecznym pobraniu tymczasowego cła nałożonego na przywóz biodiesla pochodzącego z Argentyny i Indonezji (Dz.U. L 239 z 19.9.2017, s. 9).

- (66) W pierwotnym dochodzeniu uznano, że należy przeprowadzić łączną ocenę przywozu z Argentyny i Indonezji, ponieważ w momencie tego dochodzenia warunki określone w art. 3 ust. 4 rozporządzenia podstawowego były spełnione. Dlatego też wnioski dotyczące szkody i związku przyczynowego opierały się na łącznym wpływie przywozu biodiesla z obu przedmiotowych państw. Powyższe warunki nie są już jednak spełnione, ponieważ ustalono, że ogólnokrajowy poziom dumpingu w przypadku Indonezji jest niższy od poziomu *de minimis* wynoszącego 2 %.
- (67) Należy zatem ustalić, czy analiza związku przyczynowego ograniczona do przywozu biodiesla z Argentyny po cenach dumpingowych doprowadziłaby do stwierdzenia związku przyczynowego między przywozem po cenach dumpingowych a szkodą poniesioną przez przemysł unijny.

5.1. Ustalenia dotyczące szkody

- (68) Metoda, która leży u podstaw analizy szkody przeprowadzonej w rozporządzeniu w sprawie ceł ostatecznych, nie ma wpływu na ustalenia zawarte w wyrokach Sądu ani w sprawozdaniu dotyczącym Indonezji, jeżeli chodzi o Argentynę. W związku z tym odpowiednie ustalenia zawarte w rozporządzeniu w sprawie ceł ostatecznych pozostają w mocy.
- (69) W okresie badanym całkowita produkcja unijna wynosiła około 9 052 871 ton, a konsumpcja biodiesla w Unii wzrosła o 5 %. W okresie badanym wielkość przywozu z Argentyny wzrosła łącznie o 41 %; jej udział w rynku wzrósł w tym samym okresie z 7,7 % do 10,8 %. Chociaż ceny przywozu biodiesla z Argentyny znacznie wzrosły w okresie badanym, były nadal znacznie niższe niż ceny przemysłu unijnego w tym samym okresie. Różnica między cenami Argentyny i cenami unijnymi, wyrażona jako odsetek średniej ważonej ceny ex-works przemysłu unijnego, tj. margines podcięcia cenowego, wynosiła od 4,5 % do 9,1 %. W 2009 r. rentowność przemysłu unijnego wynosiła 3,5 %, następnie spadła do poziomu strat i wyniosła w okresie objętym pierwotnym dochodzeniem (od dnia 1 lipca 2011 r. do dnia 30 czerwca 2012 r.) – 3,5 %.
- (70) Analiza przeprowadzona w rozporządzeniu w sprawie ceł ostatecznych wyraźnie wskazuje, że przemysł unijny doznał istotnej szkody w rozumieniu art. 3 ust. 5 rozporządzenia podstawowego. Podczas gdy konsumpcja wzrosła, przemysł unijny tracił udział w rynku i spadała jego rentowność. W tym samym czasie udział w rynku przywozu zwiększył się, podcinając ceny producentów unijnych.

5.2. Zmienione ustalenia dotyczące związku przyczynowego

- (71) Jak wyjaśniono w pkt 5.1, stwierdzono, że cały przywóz z Argentyny do Unii w okresie objętym dochodzeniem był dokonywany po cenach dumpingowych. Ustalenia zawarte w rozporządzeniu w sprawie ceł ostatecznych wykazały również, że przywóz po niskich cenach dumpingowych z Argentyny znacznie wzrósł pod względem wielkości (o 41 % w okresie objętym postępowaniem), co na koniec tego okresu doprowadziło do wzrostu udziału w rynku o 3 punkty procentowe.
- (72) Mimo wzrostu konsumpcji o 5 % przemysł unijny w okresie badanym stracił 5,5 punktów procentowych udziału w rynku. Chociaż średnie ceny przywozu towarów po cenach dumpingowych z Argentyny wzrosły o 54 % w okresie badanym, były nadal znacznie niższe niż ceny przemysłu unijnego w tym samym okresie. Przywóz po cenach dumpingowych doprowadził do podcięcia cen stosowanych przez przemysł unijny, a średni margines podcięcia w okresie objętym dochodzeniem wyniósł 8 %.
- (73) Ponieważ dochodzenie w odniesieniu do Indonezji zostało zakończone, jak wyjaśniono w motywach 60–63, przywóz z Indonezji należy ocenić oddzielnie, jako kolejny czynnik, który również mógł spowodować szkodę.
- (74) Skorygowane dane liczbowe dotyczące przywozu z państw trzecich (w tym Indonezji) przedstawiają się następująco:

Tabela 3

		2009	2010	2011	Okres objęty dochodzeniem
Sprzedaż producentów unijnych	Wielkość sprzedaży (w tonach)	9 454 786	9 607 731	8 488 073	9 294 137
	<i>Indeks: 2009 = 100</i>	100	102	90	98
	Udział w rynku	84,7 %	83,3 %	76,1 %	79,2 %
	<i>Indeks: 2009 = 100</i>	100	98	90	94

		2009	2010	2011	Okres objęty dochodzeniem
Przywóz z Argentyny	Przywóz ogółem (w tonach)	853 589	1 179 285	1 422 142	1 263 230
	<i>Indeks: 2009 = 100</i>	100	138	167	148
	Udział w rynku	7,7 %	10,2 %	12,7 %	10,8 %
	<i>Indeks: 2009 = 100</i>	100	135	167	141
Przywóz z Indonezji	Przywóz ogółem (w tonach)	157 915	495 169	1 087 518	995 663
	<i>Indeks: 2009 = 100</i>	100	314	689	631
	Udział w rynku	1,4 %	4,3 %	9,7 %	8,5 %
	<i>Indeks: 2009 = 100</i>	100	303	689	600
Pozostałe państwa trzecie	Przywóz ogółem (w tonach)	699 541	256 327	161 973	175 370
	<i>Indeks: 2009 = 100</i>	100	37	23	25
	Udział w rynku	6,3 %	2,2 %	1,5 %	1,5 %
	<i>Indeks: 2009 = 100</i>	100	35	23	24

- (75) W następstwie nałożenia środków na przywóz z USA w 2009 r. oraz dochodzenia w sprawie obejścia środków dotyczącego przywozu wysłanego z Kanady w 2010 r. nastąpił znaczny spadek przywozu ze Stanów Zjednoczonych, Norwegii i Korei Południowej. Z drugiej strony przywóz z Indonezji zwiększył swój udział z 1,4 % do 8,5 %, co stanowi wzrost o 500 % w okresie badanym. Jednocześnie przemysł unijny odnotował spadek udziału w rynku z 84,7 % do 79,2 %.
- (76) Podobnie przywóz z Indonezji w badanym okresie zwiększył się ponad pięciokrotnie, podczas gdy sprzedaż przemysłu unijnego spadała. Z dokładniejszej analizy wynika, że w 2010 r. wielkość sprzedaży przywozu z Indonezji wzrosła o 214 %. W tym samym roku wielkość sprzedaży przemysłu unijnego wzrosła o 2 %. Dopiero w roku następnym wielkość sprzedaży przemysłu unijnego gwałtownie spadła, co zbiegło się z dalszym wzrostem przywozu z Indonezji o 119 % w latach 2010–2011.

Tabela 4

Cena za tonę (EUR)	2009	2010	2011	Okres objęty dochodzeniem
UE	797	845	1 096	1 097
<i>Wskaźnik: 2009 = 100</i>	100	106	137	138
Argentyna	629	730	964	967
<i>Wskaźnik: 2009 = 100</i>	100	116	153	154
Indonezja	597	725	864	863
<i>Wskaźnik: 2009 = 100</i>	100	121	145	145
Pozostałe państwa trzecie (z wyłączeniem Indonezji)	527	739	1 037	1 061
<i>Wskaźnik: 2009 = 100</i>	100	140	197	201

- (77) Średnie ceny przywozu z Indonezji były ponadto znacznie niższe niż ceny przemysłu unijnego i ceny przywozu z Argentyny w całym okresie badanym. Ponieważ istnieją jednak pewne różnice między produktem z Indonezji i produktem na rynku unijnym, cenę eksportową należy dostosować, aby odzwierciedlić stosunki konkurencyjne między tymi dwoma produktami.

- (78) W motywach od 93–97 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych Komisja przeprowadziła korektę cen poprzez uwzględnienie różnicy w cenie na rynku unijnym między sprzedażą biodiesla o temperaturze zablokowania zimnego filtra (CFPP) 13 (odzwierciedlającej jakość indonezyjską) a sprzedażą biodiesla o temperaturze CFPP wynoszącej 0 (odzwierciedlającej jakość UE). Nawet po dokonaniu tej korekty indonezyjskie ceny eksportowe nadal podcinają ceny unijne o 4 %.
- (79) W sprawozdaniu dotyczącym Indonezji zespół orzekający stwierdził jednak w pkt 7.158–159, że ta korekta cen nie odzwierciedlała odpowiednio złożoności w relacjach konkurencyjnych między importowanym indonezyjskim biodieslem a mieszanym produktem sprzedawanym przez przemysł unijny. Zespół nie przedstawił bardziej precyzyjnych wskazówek dotyczących metody pomiaru tej relacji.
- (80) Komisja zauważyła, że istnieje bardzo szeroka gama możliwości mieszania różnych rodzajów biodiesla z indonezyjskim biodieslem, aby uzyskać porównywalny produkt unijny. Z tego względu obliczenie danych dotyczących cen w odniesieniu do różnych rodzajów mieszanek biodiesla w okresie objętym dochodzeniem jest praktycznie niemożliwe. Europejscy producenci biodiesla uważają ponadto, że pierwotna korekta cen, w wyniku której podcięcie cenowe wyliczono na 4 %, odpowiednio odzwierciedlała stosunek konkurencyjny. Sam zespół orzekający wskazał wreszcie w pkt 7.159, że bardziej złożona analiza mogła nadal uzasadniać ustalenie, że przywóz z Indonezji miał znaczący wpływ na podcięcie cenowe produktu mieszanego przemysłu unijnego. Komisja stwierdziła zatem, że indonezyjski wywóz w okresie objętym dochodzeniem podcinał ceny UE o co najmniej 4 %.
- (81) W celu ustalenia związku przyczynowego między przywozem towarów po cenach dumpingowych a szkodą poniesioną przez przemysł unijny należy wykazać, zgodnie z art. 3 ust. 6 i 7 rozporządzenia podstawowego, że przywóz po cenach dumpingowych wyrządził istotną szkodę przemysłowi unijnemu, natomiast szkoda spowodowana przez inne znane czynniki nie została przypisana przywózowi po cenach dumpingowych. Pojęcie związku przyczynowego jest interpretowane w sposób zgodny z zasadami WTO, co oznacza, że należy ustalić, czy istnieje rzeczywisty i znaczący związek przyczynowy między przywozem towarów po cenach dumpingowych a szkodą dla przemysłu krajowego ⁽¹⁾. W motywie 189 rozporządzenia w sprawie ceł ostatecznych wyciągnięto wniosek, że nie przedstawiono żadnych dowodów na to, że wpływ innych czynników, rozpatrywanych osobno bądź łącznie, nie był na tyle znaczący, aby spowodować zerwanie związku przyczynowego między przywozem towarów po cenach dumpingowych z Argentyny i Indonezji łącznie a szkodą poniesioną przez przemysł unijny.
- (82) Jednakże w świetle faktów i zmienionej analizy przedstawionej w motywach 71–80 w następstwie ograniczenia analizy do przywozu z Argentyny wniosek ten również musiał zostać zmieniony.
- (83) W okresie objętym dochodzeniem prawie połowa całego przywozu do Unii pochodziła z Indonezji po cenie niższej niż ceny unijne oraz ceny argentyńskie. Co ważniejsze, gwałtowny wzrost wielkości przywozu z Indonezji oraz jego udziału w rynku w znacznym stopniu przyczyniły się do istotnej szkody poniesionej przez przemysł unijny.
- (84) Wpływ wywozu z Indonezji dodano do innych czynników określonych w rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych, do których należą między innymi nadwyżka mocy produkcyjnych przemysłu unijnego i szkoda powstała z własnej winy (motywy 132–140 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych).
- (85) Na tej podstawie Komisja stwierdziła, że wpływ przywozu biodiesla z Indonezji do Unii i inne czynniki określone w poprzednim motywie przyczyniły się do szkody poniesionej przez przemysł unijny w takim stopniu, że nie można stwierdzić, że istnieje rzeczywisty i istotny związek przyczynowy między przywozem towarów po cenach dumpingowych z Argentyny a istotną szkodą poniesioną przez przemysł unijny.
- (86) W następstwie ujawnienia EBB stwierdziła, że rodzaj szkody spowodowanej przez inne czynniki, w tym przywóz z Indonezji, nie łądzi związku przyczynowego między istotną szkodą poniesioną przez przemysł unijny a przywozem z Argentyny. Ponadto stwierdziła, że Komisja zastosowała w swojej analizie błędną normę, opartą rzekomo o założenie, że przywóz towarów po cenach dumpingowych z Argentyny powinien być zasadniczą lub jedyną przyczyną istotnej szkody, nie zaś tylko jedną z przyczyn szkody. Zdaniem EBB wystarczające byłoby wykazanie, że przywóz z Argentyny miał negatywny wpływ na przemysł unijny; nie musiałby on być jedynym lub najważniejszym czynnikiem powodującym poniesioną szkodę. Mając na uwadze fakt, że wielkość przywozu

⁽¹⁾ Zgodnie z orzeczeniem WTO w sprawie środków wyrównawczych dotyczących niektórych politereftalanu etylenu z Pakistanu, w którym Organ Apelacyjny stwierdził, że głównym celem analizy związku przyczynowego na podstawie art. 15.5 Porozumienia w sprawie subsydiów i środków wyrównawczych jest dla organu prowadzącego dochodzenie ustalenie, czy istnieje rzeczywisty i znaczący związek przyczynowo-skutkowy pomiędzy subsydiowanym przywozem a szkodą wyrządzoną przemysłowi krajowemu (sprawozdanie Organu Apelacyjnego, AB-2017-5, WT/DS486/AB/R z dnia 16 maja 2018 r., pkt 5.226).

z Argentyny w badanym okresie (od 2009 r. do połowy 2012 r.) była wyższa niż wielkość przywozu z Indonezji, a także fakt, że podcięcie przez Argentynę cen przemysłu unijnego o 8 % było wyższe niż podcięcie przez Indonezję (o 4 %), przywóz z Argentyny miał, zdaniem EBB, wyraźny negatywny wpływ na sytuację przemysłu unijnego, co jest wystarczające dla ustalenia związku przyczynowego między przywozem po cenach dumpingowych z Argentyny a istotną szkodą poniesioną przez przemysł unijny.

- (87) W tym względzie Komisja zauważa po pierwsze, że już wyjaśniła zastosowaną normę prawną w motywie 81. W tym motywie nie ma żadnej wzmianki o pojęciu „zasadniczej” lub „głównej” przyczyny na potrzeby analizy związku przyczynowego. Norma prawna opiera się na art. 3 ust. 6 oraz 7 rozporządzenia podstawowego, zgodnie z którym należy wykazać, że przywóz po cenach dumpingowych powoduje szkodę, przy jednoczesnym przeanalizowaniu innych czynników, dzięki czemu szkoda spowodowana przez te inne czynniki nie zostaje przypisana przywózowi po cenach dumpingowych. Po drugie, EEB twierdzi, że kryterium określające, czy przywóz po cenach dumpingowych miał „negatywny wpływ na przemysł unijny” nie znajduje odzwierciedlenia w ramach prawnych. W rzeczywistości, właściwy tekst prawny nakazuje ustalenie, czy istniał „rzeczywisty i znaczący związek” między przywozem towarów po cenach dumpingowych z Argentyny a istotną szkodą poniesioną przez przemysł unijny.
- (88) Komisja jest zdania, że fakty będące do dyspozycji nie pozwalają na wyciągnięcie takiego wniosku. W 2009 r., kiedy przemysł unijny doświadczył już znacznego przywozu z Argentyny, ale jedynie niewielkich ilości przywożonych z Indonezji, rentowność przemysłu kształtowała się na poziomie 3,5 %. Gdy przywóz z Indonezji znacznie wzrósł, rentowność osiągnęła wartość ujemną i wynosiła -2,5 % w okresie objętym pierwotnym dochodzeniem. W tym względzie należy zauważyć, że przywóz z Indonezji w tym okresie wzrósł w znacznie większym stopniu niż przywóz z Argentyny (zob. tabela 3 powyżej). W związku z tym Komisja uważa, że odwoływanie się EBB wyłącznie do porównania między odpowiednim marginesem podjęcia w kontekście przywozu z Indonezji (po dostosowaniu pod względem różnic jakościowych) oraz z Argentyny nie odzwierciedla w pełni i w wystarczającym stopniu wpływu, jaki wywóz z poszczególnych krajów eksportujących miał na sytuację przemysłu unijnego, a zwłaszcza jego rentowność.
- (89) Komisja uznaje, że nie jest możliwe ustalenie rzeczywistego i istotnego związku przyczynowego między przywozem towarów po cenach dumpingowych z Argentyny a istotną szkodą poniesioną przez przemysł unijny, mając na względzie znaczenie innych czynników przyczyniających się do tej szkody.
- (90) Jedno przedsiębiorstwo – COFCO Argentina S.A. – zgłosiło się po publikacji rozporządzenia wykonawczego (UE) 2017/1578, twierdząc, że spełnia ono wszystkie trzy kryteria dla nowych producentów eksportujących określone w art. 3 rozporządzenia w sprawie ceł ostatecznych; przedsiębiorstwo to przedstawiło dowody na poparcie tych twierdzeń. Komisja przeanalizowała wniosek i dowody. W świetle wyników wznowionego dochodzenia wniosek stał się jednak bezprzedmiotowy.

6. WNIOSEK

- (91) Dochodzenie należy zakończyć z uwagi na fakt, iż (i) marginesy dumpingu z Indonezji są na poziomie *de minimis* oraz (ii) nie można ustalić, że istnieje rzeczywisty i istotny związek przyczynowy między przywozem towarów po cenach dumpingowych z Argentyny a istotną szkodą poniesioną przez przemysł unijny, zgodnie z wymogami art. 3 ust. 7 rozporządzenia podstawowego. Oznacza to, że obowiązujące środki, obowiązujące w stosunku do producentów eksportujących z Argentyny i Indonezji, którzy nie zaskarżyli skutecznie środków antydumpingowych przed Sądem, powinny zostać uchylone. W celu zapewnienia jasności i pewności prawa należy zatem uchylić rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 1194/2013.
- (92) Ostateczne cła antydumpingowe zapłacone na podstawie rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 1194/2013 od przywozu biodiesla z Argentyny i Indonezji oraz cła tymczasowe ostatecznie pobrane zgodnie z art. 2 tego rozporządzenia powinny zostać zwrócone lub umorzone w zakresie, w jakim dotyczą przywozu biodiesla sprzedawanego na wywóz do Unii przez przedsiębiorstwa, które skutecznie zaskarżyły to rozporządzenie przed sądem, tj. argentyńskich producentów eksportujących: Unitec Bio SA, Molinos Rio de la Plata SA, Oleaginosa Moreno Hermanos SACIFI y A, Vicentin SAIC, Aceitera General Deheza SA, Bunge Argentina SA, Cargill SACI, Louis Dreyfus Commodities S.A. (LDC Argentina SA); oraz indonezyjskich producentów eksportujących: PT Pelita Agung Agrindustri, PT Ciliandra Perkasa, PT Wilmar Bioenergi Indonesia, PT Wilmar Nabati Indonesia, PT Perindustrian dan Perdagangan Musim Semi Mas (PT Musim Mas). Wnioski o zwrot lub umorzenie należy składać do krajowych organów celnych zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa celnego.
- (93) Po ujawnieniu ustaleń PT Cermerlang Energi Perkasa stwierdziło, że zwrot lub umorzenie ceł antydumpingowych powinny być dostępne dla wszystkich przedsiębiorstw, które były takimi cłami obciążone, nie zaś jedynie dla tych przedsiębiorstw, które skutecznie zakwestionowały rozporządzenie na drodze sądowej. Przedsiębiorstwo stwierdziło również, że uchylić należy nie tylko rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 1194/2013, ale również zmieniające je rozporządzenie wykonawcze (UE) 2017/1578.

- (94) W pierwszym rzędzie Komisja przypominała, że rozporządzenie wykonawcze (UE) 2017/1578 jedynie zmieniło rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 1194/2013. W związku z tym, że to ostatnie zostało uchylone, rozporządzenie zmieniające staje się nieważne i traci moc. Z tego powodu nie ma potrzeby wyraźnego uchylenia także tego rozporządzenia. Po drugie, uchylenie rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 1194/2013 na drodze sądowej ma zastosowanie jedynie do tych przedsiębiorstw, które zakwestionowały to rozporządzenie przed sądem. Stosownie do tego, cła antydumpingowe nałożone na inne przedsiębiorstwa zostały zgodnie z prawem pobrane na podstawie prawa Unii. W zakresie, w jakim w sprawozdaniu WTO dotyczącym Indonezji stwierdzono, że należy zapewnić zgodność działań antydumpingowych nałożonych na przywóz z Indonezji ze zobowiązaniami Unii w ramach WTO, Komisja uzgodniła z Indonezją wdrożenie tych ustaleń do października 2018 r. Zgodnie z ogólnymi zasadami rozstrzygania sporów przez WTO, wdrożenie to będzie skuteczne dopiero od dnia wejścia w życie. W związku z tym Komisja odrzuciła argument, że również te cła powinny zostać zwrócone lub umorzone.
- (95) W świetle niedawnego orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości ⁽¹⁾ właściwe jest ponadto ustalenie wysokości odsetek za zwłokę należnych w przypadku zwrotu cel ostatecznych, ponieważ obowiązujące przepisy dotyczące należności celnych nie określają wysokości takich odsetek, a stosowanie przepisów krajowych prowadziłoby do nieuzasadnionych zakłóceń między podmiotami gospodarczymi w zależności od państwa członkowskiego, w którym dokonywana byłaby odprawa celna.

7. UJAWNIANIE INFORMACJI

- (96) Wszystkie strony poinformowano o ustaleniach Komisji oraz wszystkim stronom wyznaczono okres, w którym mogły przedstawić uwagi,
- (97) Komitet ustanowiony na mocy art. 15 ust. 1 rozporządzenia podstawowego nie wydał opinii,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Postępowanie antydumpingowe dotyczące przywozu monoalkilowych estrów kwasów tłuszczowych lub parafinowych olejów napędowych będących produktem syntezy lub hydorafinacji, o pochodzeniu niekopalnym, w formie czystej lub zawartych w mieszance, pochodzących z Argentyny lub Indonezji, objętych obecnie kodami CN ex 1516 20 98 (kody TARIC 1516 20 98 21, 1516 20 98 29 oraz 1516 20 98 30), ex 1518 00 91 (kody TARIC 1518 00 91 21, 1518 00 91 29 oraz 1518 00 91 30), ex 1518 00 95 (kod TARIC 1518 00 95 10), ex 1518 00 99 (kody TARIC 1518 00 99 21, 1518 00 99 29 oraz 1518 00 99 30), ex 2710 19 43 (kody TARIC 2710 19 43 21, 2710 19 43 29 oraz 2710 19 43 30), ex 2710 19 46 (kody TARIC 2710 19 46 21, 2710 19 46 29 oraz 2710 19 46 30), ex 2710 19 47 (kody TARIC 2710 19 47 21, 2710 19 47 29 oraz 2710 19 47 30), 2710 20 11, 2710 20 15, 2710 20 17, ex 3824 99 92 (kody TARIC 3824 99 92 10, 3824 99 92 12 oraz 3824 99 92 20), 3826 00 10 oraz ex 3826 00 90 (kody TARIC 3826 00 90 11, 3826 00 90 19 oraz 3826 00 90 30) („biodiesel”), zostaje niniejszym zakończone.

Artykuł 2

Ostateczne cła antydumpingowe zapłacone na podstawie rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 1194/2013 od przywozu biodiesla z Argentyny i Indonezji oraz cła tymczasowe ostatecznie pobrane zgodnie z art. 2 tego rozporządzenia zostają zwrócone lub umorzone w zakresie, w jakim dotyczą przywozu biodiesla sprzedawanego na wywóz do Unii przez następujące przedsiębiorstwa:

Przedsiębiorstwo	Dodatkowy kod TARIC
<i>Argentyna</i>	
Unitec Bio SA, Buenos Aires	C 330
Molinos Agro SA, Buenos Aires	B 784
Oleaginosa Moreno Hermanos SACIFI y A, Bahia Blanca	B 784
Vicentin SAIC, Avellaneda	B 784
Aceitera General Deheza SA, General Deheza	B 782

⁽¹⁾ Wyrok Trybunału z dnia 18 stycznia 2017 r. w sprawie C-365/15 Wortmann, ECLI:EU:C:2017:19, pkt 35–39.

Przedsiębiorstwo	Dodatkowy kod TARIC
Bunge Argentina SA, Buenos Aires	B 782
Cargill SACI, Buenos Aires	C 330
Louis Dreyfus Commodities S.A. (LDC Argentina SA), Buenos Aires	B 783
<i>Indonezja</i>	
PT. Pelita Agung Agrindustri, Medan	B 788
PT Ciliandra Perkasa, Dżakarta	B 786
PT Wilmar Bioenergi Indonezja, Medan	B 789
PT Wilmar Nabati Indonezja, Medan	B 789
PT Perindustrian dan Perdagangan Musim Semi Mas (PT Musim Mas), Medan	B 787

Wnioski o zwrot lub umorzenie należy składać do krajowych organów celnych zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa celnego.

O ile nie określono inaczej, zastosowanie mają obowiązujące przepisy dotyczące należności celnych. W przypadku zwrotu, który daje prawo do wypłaty należnych odsetek, stosuje się stopę procentową, którą wykorzystuje Europejski Bank Centralny do jego głównych operacji refinansujących, publikowaną w serii C *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, obowiązującą pierwszego dnia kalendarzowego miesiąca, w którym przypada termin płatności, powiększoną o jeden punkt procentowy.

Artykuł 3

Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 1194/2013 traci moc.

Artykuł 4

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 18 października 2018 r.

W imieniu Komisji
Jean-Claude JUNCKER
Przewodniczący